

Trocha sokolské nostalgie

– a neúplný archiv

Část šestá

V srpnu 1989 vychází Sokolský věstník pod novým názvem a s novou úpravou – Kvart. Starosta získává pro funkci redaktora Jiřího Špiegla a grafické úpravy se ujímá Vlado Kadnár. Současně končí záznamy v kronice Sokola Melbourne.

Výbor začíná projednávat nalezení nové náplně a zaměření Národního domu s důrazem na společenskou a sociální činnost. V lednu 1990 se koná mimořádná členská schůze, kde Josef Kadaně navrhuje např. zřízení restaurace v horním patře, která by byla pronajímána, přízemí by pak sloužilo potřebám komunity. Starosta P. Pospíchal namítl, zda by to nebyl konec Národního domu. Hovořilo se i o potřebě oprav budovy, nezbytných úprav a nového vchodu.

Kvart v únoru 90 informuje: *"O budoucnosti sokolského Národního domu se hovořilo na neoficiální poradě některých členů výboru. Hovořilo se o možnosti pronájmu budovy za rentu zájemci, který by v budově provozoval restauraci či pod. a ve dnech potřeby pro Sokol ji vyhradil pouze pro tento účel. Další diskutovaná alternativa spočívá v odprodání budovy a zakoupení nového pozemku a výstavby nové budovy, úměrné potřebám Sokola.*

V historii československé komunity v Melbourne byl v počátcích budován fotbalový klub Slavia. Potom se vybudoval komplex Šumava, te prve pak sokolský Národní dům, který vlastně uvažujeme jako styčný bod a prostor pro setkávání československé komunity. Za úvahu by stálo posoudit možnost soustředění života komunity do komplexu Šumava a využívat ji i pro rekreaci rodin atd. Zatím je každé naznačená řešení pouze hypotetické a nezáleží jen na nás."

V březnu Výbor vyhlašuje sbírku na podporu Občanského Fora vzniklého při listopadové revoluci. Částku \$2750 v dubnu odvezla do Prahy a předala Václavu Bendovi Zdenka Dohnalová.

Cvičení je i nadále málo navštěvováno (v dubnu jen 3 muži a 7 žen). Vlasta Šustková se snaží cvičení oživit ve Forest Hill High. Její žádost, aby se cvičení konalo pod hlavičkou Sokola výbor ale odmítá – cvičení nemůže být pobočkou Sokola, protože V. Šustková není členkou výboru.

Odbor nohejbalu, s ohledem na nevyhovující prostor tělocvičny se stěhuje do Richmondu, kde organizuje V. Sosnovec družstvo nohejbalu a volejbalu s 12-15ti zájemci.

V květnovém Kvartu je uveřejněna výzva sokolským jednotám Ústředí Čs. Sokolstva v zahraničí k pomoci obnovení Sokola v republice. Výbor se usnáší pomoci jak prostředky dovolí. Záznam z výborové schůze též uvádí, že: *„Sestra vzdělavatelka si stěžovala, že jí píší sestry nepříznivě o obsahu Sokolského listu. Jedna sestra list odřekla“.*

V červnovém Kvartu rezignuje redaktor J.Špiegl s odůvodněním, že nevidí pozitivní výsledky své práce. Po stavebním i finančním průzkumu výbor konstatuje, že oprava domu by byla příliš nákladná a chce zvážit, zda by nebylo výhodnější dům prodat a z výtěžku koupit levnější pozemek a na něm postupně postavit novou sokolovnu a společenské místnosti.

Nad budoucností se v červencovém Kvartu 1990 zamýšlí pokladník M. Hájek: *„Údoby posledních 12 měsíců bylo pro nás zajímavé hlavně tím, co se dělo v ČSR. ... skončilo to náš „uprchlický“ statut. Doufám, že to bude mít dobrý vliv i na náš zdejší krajaňský život a na budoucnost Sokola a Národního domu. ... více a více jde o to, jak domu nejlépe využít a jak zajistit účast a zájem nových pracovníků? Budoucnost závisí na nových lidech, ale kde jsou a odkud budou nyní přicházet?“*

Na valné hromadě 12.8.1990 je přítomno 26 členů (počet platících členů je 221) a vzdělavatelka J. Tůmová znovu ve své zprávě konstatuje, že zájem o cvičení a sokolské přednášky je minimální.

Výbor je pak zvolen ve složení: starosta Pavel Pospíchal, místostarosta Josef Schoenflug, jednatelka Jaroslava Kollárová, pokladnice Růžena Gebertová, vzdělavatelka Jana Tůmová, matrikář Jaroslav Dohnal, náčelník Jaroslav Tůma, knihovnice Slávka Richterová, zábavní ref. Břetislav Tomeček. Členové výboru: Václav Haramul, Ing. Jaroslav Hlávka, Miloslav Hájek, Milan Hemala, Eric Grant, Josefa Skálová, Václav Truhlář, Vojtěch Brodecký, Mirka Soustová a Václav Sosnovec.

V září Kvart předkládá k diskusi plány na postavení nové Sokolovny na jiném pozemku i s finanční studií, předpokládající prodej stávajícího domu a vypsání půjček krajanů. Výzvu na zajištění finanční podpory s návrhem na konkrétní řešení podepsali: Vojta Brodecký, Slávek Hájek, Pavel Jindra, Josef Knop, Pavel Pospíchal, Ruda Říčánek, Jirka Šimák, Venca Sosnovec, Leoš Válka, Míša Vondráček a Josef Zumr.

Kvart ve svém prosincovém čísle informuje o Mikulášské zábavě, která jako první se konala s likérovou licencí. Konstatuje, že vše bylo zařízeno na poslední chvíli a bez úsilí především Břeti Tomečka a Venci Kubáska by se to nepodařilo.

Únorový Kvart 91 uveřejňuje dopis V. Havla a dopis V. Malého, D. Němcové, V. Bandy s poděkováním všem krajanům, zejména Evě Gregové za dlouholetou podporu disidentů. Redakce také uveřejňuje informaci z výborové schůze (26.2.), kde „jednalo se také o kvalitě a sokolství Kvartu. Hlasování nebylo konkluzivní a tak pokračujeme“.

V červnovém Kvartu výbor informuje, že: „Myšlenka nového Národního domu byla uvítána s velkým nadšením. Nikdo z těch, kteří vyplnili dotazník se nevyjádřil proti. Byla slíbena značná částka peněz a mnoho hodin bezplatné práce. Bohužel stále zůstává značný finanční schod, který je za dnešní ekonomické krize nemožné překročit.“

Valná hromada, které se účastnilo 36 členů a hostů (počet platících členů byl 216) zvolila výbor ve složení: starosta P. Pospíchal, místostarosta J. Schoenpflug, jednatelka J. Kollárová, pokladník I. Kinda, vzdělavatelka J. Tůmová, matrikář J. Dohnal, náčelník J. Tůma, a členové Krčková, B. Tomeček, Pošepná, V. Haramul, Nešpor, M. Hájek, J. Hlávka, M. Hemala, V. Sosnovec, J. Skácelová, E. Grant, Viola, Soustová, Pošepný, Gubertová.

Z kalendáře společenských aktivit se ale dá usoudit, že Národní dům skutečně „ožil“. V únoru tam přichází pobesedovat nechvalně známý dr. Hromádko (stejný, proti kterému v padesátých letech protestovali někdejší členové sokolské jednoty v Melbourne). V červenci se koná vystoupení populárního „Zpívajícího advokáta“ Ivo Jahelky a v srpnu navštívil Národní dům tehdejší ministr financí Václav Klaus.

Ze záznamů dále vyplývá, že se výbor rozhodl pro postupné vylepšování domu a o jeho přestavbě. V říjnu zve výbor na svoji schůzi architekta Vladimíra Kapustu k prodiskutování zamýšlených úprav budovy. Konec roku 1991 je tedy opět ve znamení obětavé práce mnoha lidí.

Kvart v říjnu 91 uvádí, že: „Ve spodním sále Sokolovny byla svépomocí postavena nová sprcha. Svou prací zdarma přispěli dlaždičkář Jaroslav Kovařík, instalatér Venca Sosnovec, malíř Josef Zoubek, nábytkář Josef Zumr a Zdenek Moll, lino dodal Josef Knop.“

V prosincovém Kvartu pokladník Ivan Kinda mimo jiné píše: "Opravy a přestavba Národního domu: M. Sadílková 2, M.Kantor 100, J. Tůma 150, Andělovi 34, M.Potůček 100, J. Tomáš 120, E.Lany 38, I.Kinda 100. Celkem \$644.00. Skutečné náklady (nová sprcha a nové hrníčky - pouhá výměna rozbitých, materiál na projekt přestavby) ovšem stály \$1,348.00. Je třeba si opět uvědomit, že pokud by nebylo daru - dobrovolné práce lidí jako Jarda Kovařík - dlaždice, Josef Zumr a Zdeněk Moll - nábytek a oprava dveří, Josef Zoubek - vymalování, Vašek Sosnovec - práce, Vlado Kapusta - návrh a spousta běhání, Marek Toman, Franta Říha a Emil Holeček - odborné konsultace, Pavel Pospíchal - všechno ostatní, nebylo by možné vůbec nic a Národní dům by se asi rozpadl. Jak vidíte, dary a členské příspěvky zdaleka nepokryjí režii, zvláště pokud si člověk uvědomí že například Gas & Fuel od nás za toto období dostal \$225.21, Elektrina stála \$686.13, Board of Works si napočítali \$813.20, Fire Brigade \$114.00, Liqour licence \$108.00 a podobně. Po pravdě řečeno - drží nás nad vodou výtěžky měsíčních zábav. A tak asi naše největší díky patří těm, co organizují a chodí na zábavy - z organizátorů snad především Slávce Kollárové, Jardu Tůmovi, Janě Weilové a Pavlovi Pospíchalovi.

Dovolte mi krátký komentář. Jak zřejmě všichni víte, chystáme podstatnou přestavbu Národního domu. Do jisté míry je to vyložená drzost. V bance máme asi \$12,000 a odhady, kolik by stálo zadání staviteli jsou kolem \$80,000. My to ovšem nikomu nemůžeme zadat. Prostě "se to" zase nějak udělá. To znamená, že pár lidí to opět odedře za ty ostatní. No tak „ostatní“ - ozvěte se. Potřebujeme pomoc a peníze. Na závěr snad ještě jednu věc. Nikdo z nás - tedy funkcionářů, to nedělá kvůli slávě a rozhodně ne (jak jsem jednou slyšel od jednoho trouby) kvůli penězům. Ale došlo nám, zvláště v poslední době, že jsme tu v Austrálii opravdu natrvalo. I dnes, kdy je to nejen možné ale i vítané, se moc málo lidí vrací "domů". Nám ostatním, kteří tady zřejmě zůstaneme "natrvalo", snad stojí za to mít styčný bod."

V prosinci 91 se koná pásmo poezie a hudby Kroužku improvizátorů a tradiční Mikulášská zábava. Výbor dále hledá cesty, jak zlepšit péči o penzisty, pomáhat nově příchozím a starat se o sociální potřeby krajanů. V prosincovém Kvartu píše Ivan Kolařík o příběhu českého emigranta. „S Vojtou Vrbou jsem se setkal teprve před několika dny. ... po dvouletém celoaustralském pátrání ... našel jsem ho v žalostném stavu s uzlíčkem veškerého „majetku“, který se mu podařilo od jeho příjezdu 1980 nashromáždit“. Dále pak popisuje, jak Vojta Vrba ve své samotě psychicky emigraci nevydržel a že je mu potřeba umožnit návrat domů a žádá českou komunitu o pomoc. V únoru 92 pak Ivan Kolařík odváží Vojtu na letiště. Celkově se na Vojtu sešlo v darech 1700. „V předvánočním čísle Kvartu jsem vyjádřil názor, že my, jako česká a slovenská komunita zachráníme život člověka. Podařilo se nám to díky společnému úsilí. DÍKY.“, napsal Ivan Kolařík v březnovém Kvartu.

Na valné hromadě 18. 8. 92, které se účastnilo 28 členů a hostů byl zvolen výbor ve složení: starosta P. Pospíchal, místostarosta J. Tůma, jednatelka J. Kollárová, pokladník J. Nešpor, náčelník J. Tůma, knihovnice Z. Krčová, zábavní referent E. Holeček, matrikář J. Dohnal. Členové: V. Haramul, M. Hájek, M. Hemala, J. Viola, ing. J. Hlávka, E. Grant, V. Sosnovec, M. Soustová, M. Pošepná, J. Skálová, F. Říha, I. Kolařík, arch. V. Kapusta. Revizoři účtů R. Geberová, S. Nolič.

V prosincovém Kvartu 92 starosta P. Pospíchal píše: „Všichni víme, kde jsou nedostatky a co je třeba udělat. Ve výboru víme i kolik to bude stát. Přestavba záchodů (15000), topení a větrání (20000), světla a elektrika (6000). Přesto návštěva Národního domu stoupla v porovnání s uplynulými lety nesrovnatelně.“ A na jiném místě uvádí, že: „...o úspěch Mikulášské zábavy se především zasloužili: Jana Ulehlová, Slávka Kollárová, Jožka Nešpor, Honza Úlehla, Zuzana Valková, paní Heřmanová, Pavel Unger, Dáša Kubešová, Pepa Zumr, Ivan a Dana Zacharovi. A 70 dětí“

Průběhem roku se opět koná celá řada zábav (např. sedm akcí během pěti měsíců), oslava Svátku matek, Šibřinky atd.

Je také zahájena přestavba přední části budovy, která je v první polovině 1993 dokončena. Březnový Kvart publikuje fotografie, jak Josef Zoubek a František Adámek malují schodiště. Na valné hromadě 18. srpna (účastnilo se jí 33 členů) starosta poděkoval 80ti lidem za práci a obětavou pomoc.

„Kdo tam všechno pracoval? – a že jsem na schůzi jmenoval 80 lidí a že v zápisech nejsou?,“ podivuje se Pavel Pospíchal. „No, zřejmě zapisovatel nezapsal. Možná že těch, co pomáhali a pracovali bylo i víc. Proboha, vždyť je to víc než deset let. Škoda, že se tehdy nevedly lepší záznamy. On ale nebyl čas... tolik práce s tím bylo. A že jsem děkoval 80ti lidem – je to možné, ale rozhodně si je nepamatují. Jen tak namátkou, určitě mezi nimi byli: P. Baroš, H. Divišová, J. Hanka, E. Holeček, V. Kapusta, J. Knob, J. Kollárová, S. Koman, M. Konvičná, K. Konvičný, B. Kubeš, V. Kubeš, J. Kutka, V. Maršák, J. Nešpor, B. Prchal, V. Ružic, H. Růžicová, J. Slarko, V. Sosnovec, V. Truhlář, M. Warmuž, I. Zachar, J. Zoubek, atd. Bylo jich ale určitě víc. Tohle je jen co si vzpomínám, ti ostatní, nechť mi to prominou.“

Ze zprávy odstupujícího výboru vyplývá, že přestavba bude celkově stát přes \$24000 a že je ještě třeba udělat kus práce. Na dokončení přestavby domu bude třeba vypsát půjčku, tak jako to udělali zakladatelé domu. Nový výbor byl pak zvolen ve složení: starosta P. Pospíchal, místostarosta J. Tůma, jednatelka J. Kollárová, pokladník J. Nešpor, knihovnice Z. Krčová, zapisovatelka P. Smítková, zábavní referent J. Křepčík. Členové: M. Hájek, V. Haramul, M. Hemala, ing. J. Hlávka, ing. E. Holeček, arch. V. Kapusta, K. Konečný, J. Skálová.

V srpnovém Kvartu 93 píše starosta Pavel Pospíchal: „*Chceme-li v příštích letech pokračovat jako organizovaný celek – jinak nás nebude nikdo brát vážně – musíme získat ke spolupráci více špičkových členů naší krajské komunity. ... Nepodaří-li se nám splnit tento náležitý úkol, Sokol a tím i český společenský život v Melbourne přestane existovat.*“

Představa některých mladších krajanů o Sokole je zkreslená. Nejsme organizace jejíž činnost spočívá v cvičení prostných na Spartakiádě. Naopak v dnešním Sokole se necvičí a náš program je více založen na kulturní a společenské aktivitě.“

Kvart také uvádí částečný seznam půjček: Mr. Mrs Dobeš 500, Z.Diviš 1000, P.Rosenfeld 5000, Mr.Mrs Konvičný 1000, Mr.Mrs Ruzic 1000, M.Hemala 1000, Anna Nešpor 3000, Josef Kinda 1000, J.Tůma 5000.

V roce 1993 je ukončena přestavba dolního sálu, kuchyně a záchodů v ceně přes \$35000.

Podle záznamů zejména „*společenský život bují*“. Výbor ale i nadále hledá lidi ochotné pracovat. V květnovém Kvartu 94 starosta P. Pospíchal vyzývá: „*Je nutné, aby do nového výboru byli zvoleni iniciativní lidé s organizátorskými schopnostmi a s ochotou věnovat krajské společnosti část svého volného času.*“

Během roku 1994 je zavedena klimatizace (\$25000) a pořízen video projektor a zvukové zařízení (\$5000).

Objevuje se ale další „*problém*“. Miloslav Hájek vysvětluje, oč tehdy šlo: „*Nemohu přesně říci kdy bylo nařízeno všechny neziskové (dobročinné) Proprietary Companies Ltd. předělat do Associations. Rozhodně to bylo na podnět Taxation Office, aby se zabránilo převodům zisku a hlavně assets při rozpouštění. Myslím, že se tomu v Čechách říká "tunelování". Inkorporace do asociace musela být udělána i proto, protože Taxation Office nechtěl více uznat daňové úlevy pro Pty. Ltd. Asociace totiž daň ze zisku neplatí - členové se nesmí podílet na zisku, mohou ale být odměněni za vykonanou práci, rozhodnutím výboru (kuchař, účetní, uklízeči atd.).“*

„A jak jsem se k tomu dostal? Jako kluk jsem byl v Sokole, na Kladně. Zde jsem ale neměl zájem o cvičení a tak ani nevím, kdy jsem se já a manželka Adéla stali členy Sokola. Bylo to ale později po založení. My jsme neměli zájem ani čas na spolky, ale byli jsme připraveni pomoci finančně. Chodili jsme na zábavy ať byly pořádané kýmkoliv, fotbalisty a později divadlem, a mnohokrát jsme přispěli finančně, kde bylo potřeba.“

Pamatuji se, že když hledali místo po Sokolovnu, hodně jsme se stýkali s Josefem Kopeckým a také s Josefem Kadaněm. Josef často přišel za mnou a vybíral příspěvky, člen nečlen. Vlasta Šustková a Jarda Petrář u toho byli také. Tak jsem také poznal Evu Greg/Breward, která se starala o pomoc disidentům.

Až teprve někdy v půlce 80tých let jsem se zapojil do práce v Sokole a pak jsem byl i ve výboru. Pamatuji se, že první čísla Kvartu jsme připravovali k rozesílání u nás doma.

Když přišla nutnost změnit Sokol P/L do Asociace, byl jsem Public Officer. To je takové "děvče pro všechno". Je jmenovaný výborem, podle potřeby. Dali to mně, protože jsem byl více zvyklý jednat s úřady, než oni. Z výboru jsem pak odešel, když jsme se stěhovali do Queenslandu. Členy jsme ale oba dodnes.“

Valná hromada 21.8.94, které se účastnilo 30 členů, odhlasovala změna jména Czechoslovak Sokol Gymnastic Association Pty.Ltd. na Sokol Melbourne Incorporated. Ve zprávě se dále konstatuje, že: „*Společenský život krajanů je dobrý, ačkoliv je nás málo. Velmi důležité je však otázka sociální – musíme myslet na starší krajany.*“

Výbor byl zvolen ve složení: starosta P. Pospíchal, místostarosta J. Tůma, jednatelka J. Kollárová, pokladník J. Nešpor, knihovnice Z. Krčová, zapisovatelka P. Smítková. Členové: V. Haramul, ing. J. Hlávka, K. Konečný, J. Křepčík, F. Rosenfeld, J. Skálová, H. Rosenfeldová. Revizoři účtů R. Geberová, S. Nolč.

27.9.1994 byl Sokol Melbourne Inc. oficiálně uznán jako „Incorporated under The Association Incorporation Act 1981“. Na dokumentu je uvedeno „management committee“ ve složení: Pospíchal, Tůma, Nešpor, Kollárová, Skálová, Hlávka. Jako „Public Officer“ je podepsán Hájek

V zářiovém Kvartu 94 starosta P. Pospíchal uveřejňuje poděkování všem, kteří v tomto roce věnovali svůj volný čas a peníze. Nejvíce přispěli J.Křepčík, J. Kollárová, Z. Krčková, P.Smítková, J.Skálová, J.Nešpor, H Divišová, A.Gráfová, M.Konvičná, H.Růžicová, manželé Špirochovi a J.Špiroch ml., V.a E.Zlatý, P.Dědek, K.Kovacz a mnoho dalších. Mezi peněžními dárci pak jmenován: J. Košnar, J. Horák, F. a A. Heřman, R. a V.Kugler, M. Culková, S. Nolč, I. Cvach, W. Kepný a další.

Poznámka pod čarou

Rokem 1994 končí moje předsevzetí prozkoumat a zaznamenat začátky a hlavní události Sokolské jednoty v Melbourne. V roce 1977 napsal Jan Waldauf v sokolském věstníku, že masarykovské maximum „státy se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily“, platí i pro sokolskou organizaci, která: „udrží se jen věrností k ideálům z nichž se zrodila.“

V roce 1994 se účel a smysl Sokola Melbourne změnil. Vzdělavatelská a tělocvičná činnost se změnila podle stanov na „to promote, provide or carry out activities, facilities or projects for the benefit or welfare of the Czech/Slovak community in Australia and, in particular, in the State of Victoria and the Melbourne Metropolitan area“. Tedy úkol podstatně širší, patřící do společenské a sociální oblasti. Úkol jistě potřebný a užitečný a nepochybně přiměřenější krajanským potřebám. Je možné, že mnozí nesokolové-zakladatelé by řekli, že to tak chtěli od samého začátku. Je možné, že i sokolové-zakladatelé, kteří toužili po sokolovně by i s tímto posláním byli spokojeni.

Historie sokolské jednoty v Melbourne ale končí. Byla založena v roce 1950 a po pěti letech odumřela, aby po dvaceti letech byla znovu oživena. Po nadšeném začátku, při budování Sokolovny a krajanského domu a příchodem lidí, jejichž zájem ležel jinde než v sokolské vzdělavatelské a tělovýchovné činnosti, sokolství v jednotě začalo pomalu odumírat. Ostatně právě tak jako i většinou ve světě a v republice. Nevím, zda je to dobře nebo špatně. Když se dívám kolem sebe, někdy si myslím, že trocha toho sokolského idealismu by určitě neuškodila. A nejen mezi Čechy. Právě tak s ohledem na ve světě kolem nás hrozivě rostoucí obezitu, i trocha toho tělocviku by nebyla tak zcela k zahození.

Po sokolské jednotě zůstává dům, který stále nese její jméno. A i to je snad dobře. Snad se někdo po letech zeptá: „What is it, that Sokol, dady?“ A snad se i najde někdo, kdo to bude umět vysvětlit.

Dá se říci, že odcházejícím zakladatelům se záměr udržet Národní dům podařil. „Mladá krev“, kterou se jim podařilo do Sokola přivést, skutečně odvrátila nebezpečí prodeje sokolovny a věnování výsledku dobročinným účelům, jak podle schůzovních zápisů někteří staří členové po několik let navrhovali. Nepochybně hybnou pákou se stal nově zvolený starosta Pavel Pospíchal. Dokázal se obklopit pomocníky nejen mezi členy Sokola, ale i mimo něj. Byla to zejména jeho vytrvalost s jakou o udržování a vylepšování Národního domu usiloval a jeho vedení a schopnost přesvědčit lidi kolem sebe, aby pomohli. Právě tak jako původní zakladatelé. Na rozdíl od nich, kteří byli motivováni vírou v sokolskou myšlenku, jeho motivací bylo vybudování českého a slovenského střediska pro společenské a sociální účely.

Ani zdaleka si nedělám nárok na to, že se mi podařilo dát dohromady kompletní historii sokolské jednoty v Melbourne. Nejsem historik, chybí mi základní znalosti historikovy metody. Snad se mi ale podařilo vytvořit jakýsi souhrn, základ na kterém by mohl skutečný historik stavět.

A snad se mi podařilo napsat i malé připomenutí, aby se na všechny, kteří se obětavě na práci podíleli, nezapomnělo.

Procházel jsem časopisy, které jsem měl k dispozici. Zpovídal jsem přátele a známé a děkuji jim za jejich trpělivost. Prošel jsem také sokolský archiv a kroniky. Každý archiv je poznamenán tím, že jakýkoliv zápis je vždy tak dobrý, jak pečlivý byl jeho zapisovatel. Nepřekvapí proto, že archivy dobrovolných organizací, při neodmyslitelným střídání funkcí, trpí značným

počtem „bílých“ neúplných a někdy až nesrozumitelně zkratkových míst. Některé záznamy jsou psány rukou a nejsou vždy snadno čitelné. Neúplnost záznamů a někdy i jejich protichůdnost se pak v sokolském archivu opakuje i na jiných místech. Všechny údaje jsem se snažil ověřovat z různých pramenů. Výjimkou jsou ovšem vzpomínky pamětníků, kterými je zápis jimi autorizován. Pokud v uvedených údajích najdete nepřesnosti nebo chybný přepis jmen – za což se předem omlouvám – napište mi o nich do redakce Kvartu. Rád věci uvedu na pravou míru a předám k uložení do sokolského archivu.

Navíc – v archivu jsem nenalezl obrazovou dokumentaci. Pokud máte fotografie ze sokolských cvičení a aktivit a jste-li ochotni je věnovat a přispět jimi k obohacení sokolského archivu, jsem si jist, že výbor Sokola je vděčně uvítá.

Aleš Nebeský